

YOUNG
ADULT

IMMORTAL DARK

SELECȚIA TITLURILOR YOUNG ADULT:
Laura Vladu

Editori:
Magdalena Mărculescu
Silviu Dragomir

Fondator:
Ion Mărculescu, 1994

Director editorial:
Virginia Lupulescu

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Redactare:
Carmen Botoșaru

Dtp:
Dan Crăciun

Corectură:
Irina Botezatu

Ilustrație copertă: ©2024 Jessica
Coppet; Black grunge texture ©
EnsUPER /Shutterstock.com; black
grunge background ©Krasovski
Dmitri/Shutterstock.com; art nouveau
and calligraphic design elements ©
4ek/Shutterstock.com

Design copertă: Jenny Kimura

Copertă: © 2024 Hachette Book
Group, Inc.

Elemente grafice interior: © various
contributors at Shutterstock.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GIRMA, TIGEST

Immortal dark / Tigest Girma ; trad. din lb. engleză de Dorina Tătăran.
- București : Pandora M, 2025
ISBN 978-606-978-843-1

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Titlu original: IMMORTAL DARK
Autor: Tigest Girma

Copyright © 2024 by Tigest Girma

Copyright © Pandora M, 2025
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.pandoram.ro

Pandora M face parte din Grupul Editorial TREI

ISBN: 978-606-978-843-1

*Pentru fetele de culoare care s-au minunat
mereu de frumusețea întunecată a vampirilor.
Nemuritorii arată ca noi în această poveste.*

&

*Pentru fetele mele habesha¹ care îndrăznesc
să ocupe spații noi și minunate.
Țineți-vă capul sus și lăsați-i să vă vadă!*

1 Abisiniene. (N.t.)

Avertisment: Immortal Dark explorează lumea brutală a vampirilor și a oamenilor care încearcă să-i supraviețuiască. Conține teme dure, cum ar fi abuz parental, consum de sânge, moarte, violență sângeroasă, crimă, scene de sex, limbaj vulgar, sinucidere și violență. Cititori, vă rog să luați aminte înainte de a accepta această invitație. Porțile Universității Uxlay sunt acum deschise.

„ጩለማ ደርባባነት ያለው እንግዳ ሲሆን ቀስ
ብሎ ነው የሚበላህ“

ÎNTUNERICUL ESTE UN
OASPETE BINEVOITOR.
TE MĂNÂNCĂ ÎNCET.

*Tradus din texte amharice distruse
în incendiile din Abyss
Țara de origine: Etiopia*

PROLOG

Dincolo de fereastra dezvăluită de flacăra lumânării a Universității Uxlay, un campus la fel de vechi precum creaturile pe care le adăpostea, puteau fi văzuți decana și vampirul ei stând de vorbă feriți de urechile celorlalți.

Studiau o bucată de pergament pe care era detaliat planul orașului și, în special, picătura de sânge care se estompa lângă catedrală. Această hartă era una dintre comorile preferate ale decanei, transmisă pe linie genealogică familiei sale, înainte ca toate obiectele de acest fel să fie distruse. Era o pierdere pe care ea n-o putea ierta.

Înainte ca sângele să dispară în pagina îngălbenită, se răspândește sub forma a trei litere, compunând cuvântul „mot”. Moarte.

— Silia Adane este moartă, zise decana, la exact o oră după ce se așezaseră la masă.

Vampirul ei își lipi palmele și răspunse în aarac. Pentru o limbă moartă, aceasta poseda o cantitate nefirească de viață, dansând pe limbă ca un șarpe agitat.

— Atunci este adevărat. Testamentul este în vigoare.

Decana își împinse scaunul înapoi și se duse la fereastră. Noaptea înainta dinspre pădure, înfășurându-și degetele lungi în jurul Turnurilor Arat și al statuțelor ascuțite și triste. Lumina aurie se revărsa din statuile leilor cu guri deschise, cocoțate pe pereții de piatră. Fiecare animal se trezea pentru a ilumina holurile de acces și coridoarele.

— Au mai rămas doi Adane, zise ea.

— Ți-ai încălca promisiunea față de ea? Credeam că e prietena ta dragă.

Sprâncenele groase ale decanei se uniră. Vampirului îi plăcea ca sinceritatea lui să aibă o măsură egală de cruzime. Chiar și când era mai tânără, asta îi displăcuse cel mai mult la el.

Bineînțeles că nu dorea să-și încălce promisiunea. De mai multe săptămâni, sângele Siliei se subțiasse pe hartă. Ea se molipsise de o boală rară, pe care nici măcar Uxlay-ul nu o putea vindeca. Decana o îndemnase pe Silia să-și cheme cele două nepoate de unde erau ascunse și să-i încredințeze uneia dintre fete moștenirea familiei, înainte să fie prea târziu. Dar încăpățânarea era o boală a tuturor celor din familia Adane.

Silia Adane căutase libertatea cu un preț incredibil, cu egoism, chiar dacă nu pentru ea însăși. Ca atare, în urmă cu paisprezece ani, după moartea surorii și a cumnatului ei, Silia dispăruse în toiul nopții împreună cu tinerele ei nepoate gemene. Decana iertase această trădare a responsabilității dintr-un singur motiv: doliul.

Doliul avea un fel de a smulge datoria din rădăcini. Era motivul pentru care decana îl alesese drept primul

dușman pe care trebuia să-l stăpânească. De aceea se afla acolo, plănuiind următorul șir de evenimente, în loc să fie alături de regretata ei prietenă. Acum nu mai avea nicio ezitare. Tocmai această măiestrie o făcea să conducă un campus ce păstra pacea între acei dușmani naturali. Și pacea nu avea să dureze dacă testamentul familiei Adane intra în vigoare.

Decana alege să nu-i spună vampirului că regreta promisiunea. La momentul respectiv, părise justificată. Ce conta dacă fetele nu aveau să fie contactate niciodată? Decana fusese sigură că Silia se va împăca cu iubitul ei și va naște un copil, iar linia de sânge a mării Case Adane va continua. Cât de mult se înșelase! Moartea urmărea Casa Adane cu ardoare, iar ea nu avea de ales, trebuia să aducă o nouă viață în ea.

Privi cu atenție întunericul crescând.

— O vom recupera pe fata din Green Heights într-o săptămână.

— Și cealaltă?

— Mă tem că nu știu unde este. Se spune că a fugit din casa lor adoptivă în ziua când a împlinit optsprezece ani.

Se uită la el. Să vadă dacă era informat asupra acestei chestiuni. Obișnuia să o tulbure cât de puțin se mișcau mușchii feței lor, cum ochii lor negri priveau fix și nu clipeau niciodată.

— Poate că una e de ajuns, zise vampirul și rămase impasibil. Prezența lor va provoca unele neplăceri.

Decana se întoarse spre fereastră.

— Așa cum fac toate lucrurile înstrăinate.

— Adevărat, medită el. Mi-ar face plăcere să le am la mine în clasă. Mama lor a fost una dintre cele mai strălucite studente ale mele.

Povestea părinților fetelor era o legendă, dar legenda avea felul ei de a da naștere tragediei.

— Vrei să o iau eu? întrebă el.

— Nu, mă duc eu.

În reflexia ferestrei, o cută strica netezimea pielii lui de mahon.

— Tu nu pleci niciodată din Uxlay.

— Mă tem că e necesar.

— De ce?

Decana își relua locul, calmă, în timp ce dădea următoarea veste.

— Întrucât Kidan Adane a fost reținută pentru crimă, acum douăzeci și patru de ore.

În ochii negri ai vampirului ei străluciră niște puncte luminoase.

— Cui i-a luat viața?

— Nu știu încă. Este destul de ciudat, dar Kidan Adane crede că sora ei nu a fugit. În schimb, e convinsă că un vampir a luat-o pe June Adane. Că a adus-o aici, la universitate, împotriva voinței ei.

Cu sprâncenele coborâte, ea îl studie din nou. Nu era încruntat. Ea se minuna de felul cum se acomodase în vechea lui piele, chipeș și rece ca în ziua în care îl cunoscuse. Ea, nouăsprezece ani. El, cinci secole. Ea își frecă mâna ridată. Timpul era un lucru înfricoșător.

— Aș ști dacă June Adane ar fi aici, zise el simplu.

— Așa m-am gândit și eu. Cu siguranță, dacă ar fi avut loc o astfel de infracțiune, te-ai fi ocupat de ea în mod corespunzător.

— Desigur.

El nu arată niciun semn de ofensă cu privire la cercetarea ei. Aprecia această trăsătură la el. Rareori lua lucrurile personal. Nici nu mințea vreodată. Dar acelea erau vremuri ciudate, iar loialitatea era prima victimă a schimbării.

— De unde știi toate astea? o întrebă. Cu siguranță, faptul că fetele sunt urmărite și supravegheate contravine promisiunii.

Mulțumită că el trecuse de întrebări, decana gesticulă către teancul de scrisori de lângă o figurină în formă de animal, o mică impala cu două coarne magnifice.

— Kidan Adane scie destul de mult, implorând mereu Uxlay-ul să-i înapoieze sora. Am încercat s-o găsec pe June, dar fata a dispărut. Din păcate pentru Kidan, mătușa ei Silia a făcut din Uxlay locul de naștere al tuturor coșmarurilor ei.

El se deplasă cu rapiditatea unei umbre prinse în lumină, având grijă să nu atingă figurina de impala din sticlă, și luă scrisorile. Mișcarea lui o făcu pe decană să-și curbeze ușor buzele. Superstiția îi determina pe majoritatea dranaicilor să evite frumoasa antilopă, la fel cum îi convingea pe studenți că frecarea statuii unui leu le dădea putere. În timp ce citea, vampirului îi apăru o cută pe frunte.

— N-ai răspuns niciodată? întrebă el curios.

— M-am ținut de cuvânt.

El îi fusese alături timp de aproape patruzeci de ani și încă nu-i înțelegea promisiunile, și nici cum făcea imposibilul ca să și le țină. Evitarea jurămintelor ei le făcuse viața foarte dificilă.

— Ce este diferit acum? întrebă el.

Ea studie una dintre scrisori. Cuvintele lui Kidan alunecau într-un tandem de furie și implorare, soarele și luna unei pierderi oribile.

— Mot sewi yelkal, răspunse ea în aarac.

Moartea ne eliberează de sinele nostru anterior.

Vampirul ei zâmbi pieziș — ceea ce se întâmpla foarte rar. Întotdeauna se amuza când studenții lui îl citeau chiar pe el când i se adresau. Mai ales când trăiau suficient de mult încât să înțeleagă adevărata semnificație a citatelor.

Kidan Adane își dădu opt luni pentru a muri. Termenul era destul de generos, dacă era să fie sinceră. Două luni ar fi fost suficiente pentru actul violent. Prelungirea era o încercare slabă de a îndeplini un vis. Un vis pe care nu l-ar fi avut dacă nu ar fi fost în prezent deshidratată și nu ar fi leșinat din când în când, în camera ei.

Își dorea să locuiască din nou cu sora ei în căsuța aceea ciudată. Să trăiască vremuri în care nevinovăția nu trebuia dovedită la fiecare pas. Acest ultim gând o scoase din negura minții ei și o făcu să chicotească. Se simțea nedreptățită și, dacă îndrăznește să se gândească la asta, o victimă.

Râsul ei răsună din nou ca un coș de fum înfundat în pieptul ei, dureros și aspru. Cât timp trecuse de când nu mai vorbise? Draperiile rămăseseră trase din cauza camerelor foto, așa că singura ei sursă de lumină era un bec. Ca orice soare artificial, se supraîncălzea și încingea

aerul din jurul lui, obligând-o să lucreze aproape goală pe podeaua apartamentului.

Transpirația i se aduna acum pe fruntea întunecată, picurând pe dosarul pe care-l citea, cu piciorul îndoit îngropat undeva în mulțimea de hârtii. Nu-și putea permite să stingă lumina. Nu când avea atât de multe de făcut. Nu când era atât de aproape. În mintea ei, era prinsă într-o noapte fără sfârșit, iar iadul nu era deloc diferit de asta.

Mișcare, avea nevoie de mișcare. Se ridică prea repede, împleticindu-se, și sângele îi năvăli spre piciorul îndoit, paralizând-o. Se scutură de amorțeală și porni spre bucătăria mică.

Ucigașa.

Cuvântul îi sări în ochi din articolul de ziar lipit pe frigider, deasupra imaginii unei fete de culoare.

Kidan Adane era o ucigașă. Așteptă junghiul de remușcare pe care ar fi trebuit să-l simtă la cuvintele acelea. Chiar își mușcă buzele și-și trase nasul, încercând să se elibereze de emoții. Dar, la fel ca în acea noapte incendiară, nu reuși să plângă. Așteptă să se manifeste o fărâmă de umanitate. Era complet pustiită. O statuie cioplită din obsidian.

Kidan își turnă ceva de băut. Se auziră clicurile obturatorului unui aparat foto, însoțite de mici sclipiri de lumină. Se îndreptă brusc spre fereastră, aproape scăpând din mână băutura. Draperiile rămăseseră trase peste ferestre, dar reporterii se agățau de crăpăturile dintre ele ca pescărușii care rătăcesc după pâine.

Fii răbdătoare! își zise.

Totul se va lămuri în curând. În opt luni, mai exact. Atunci fusese stabilită data procesului ei. Kidan nu avea de gând să participe. Cu mult înainte, mărturisirea ei va fi găsită lipită cu bandă adezivă pe dosul patului ei și toți vor afla mecanismele violente ale minții sale.

Camera foto clipi din nou, făcând-o să tresară. Era puțin probabil ca ei să o poată fotografia, dar poate că trebuia să se îmbrace. Nu pieptul plin sau șoldurile largi dorea să și le ascundă. O fotografie indecentă cu ea putea chiar să fie în favoarea ei: o încălcare grosolană a intimității ei, care să facă înconjurul lumii. Nu suna rău deloc. Scutură din cap. Iarăși se gândea la modalități de manipulare ca să câștige simpatie.

Își văzu reflexia și din ea scăpă o voce subțire și fragilă.

— Tu nu ești ca ei. Tu *nu* ești ca ei.

Ei.

Mătușa Silia le spunea dranaici. Vampiri.

În ciuda căldurii din pereții apartamentului, Kidan tremura. Dranaicii nu arătau diferit de oameni. Tocmai asta era sursa tuturor tulburărilor ei. Răul n-ar fi trebuit să se plimbe în piele umană. Era o profanare.

Kidan o ura pe mătușa ei. Îi ura lipsa de acțiune. Așteptase prea mult până să le salveze din societatea aceea josnică. Poate că altfel răul nu s-ar fi infiltrat în Kidan încă din copilărie. June se descurcase mai bine, dar Kidan se hrănise cu el. Curiozitatea morbidă și fascinația ei bolnavă față de moarte, colecția de filme care înfățișau arta de a muri, iar acum comiterea actului

final în sine — toate acestea veneau de la vampiri. Dacă și-ar fi putut băga mâna în piept și să-și scoată inima bolnavă chiar în clipa aceea, ar fi făcut-o.

Opt luni.

Ușurarea o străbătu odată cu aceste două cuvinte. Tot ce trebuia să facă era să aștepte opt luni ca să moară. Să se asigure că June era găsită. Să mai suporte existența aceea mizerabilă încă puțin.

June îi zâmbea dintr-o fotografie de pe laptopul deschis. Nu semănau deloc, deși se născuseră la câteva minute una de cealaltă. Dispariția lui June nu fusese mediatizată — nici măcar o șoaptă în cartier. Unde ar fi Kidan dacă reporterii aceia ar fi vânat-o pe sora ei pierdută la fel cum o vânau pe ea? Nu, fetele de culoare trebuiau să comită acte îngrozitoare pentru a câștiga lumina reflectoarelor.

Hârțiile de pe podea reprezentau încercarea frenetică de a localiza un loc numit Universitatea Uxlay. Kidan căutase timp de douăsprezece luni și douăzeci de zile. Privirea i se îndreptă spre înregistrarea lipită sub patul ei, iar temperatura din cameră scăzu. Înregistrarea conținea ultima conversație sub tortură dintre Kidan și victima ei.

Mai bine, se gândi ea, aproape zâmbind. Dădea vina pe cine trebuia. Victima lui Kidan.

Înregistrarea dezvăluia dovada, numele persoanei — nu, al creaturii — responsabile pentru răpirea lui June. Trebuia doar să găsească locul ăla nenorocit. Și pe el.

Kidan se ghemui și studie traseul căutărilor ei. Întinse mâna după un pix, scoase capacul cu dinții și